

2011. június 26. – Úrnapja

Volt egyszer egy lopós fiú. Sokszor, sok helyről lopott már, s lassan mindenki tudta róla. Szülei, különösen az apja, rendkívüli módon szégyellték ezt a dolgot. Újra és újra figyelmeztették, próbálták leszoktatni róla szépen, csúnyán, sehogy sem ment. Egy nap, amikor az osztályfőnök újra felkereste a szülőket azzal, hogy a fiú ismét lopott, az apa bocsánatot kért a gyermeke nevében. Kikísérte az osztályfőnököt, s utána némán belépett a konyhába. A fiú lehajtott fejjel, rosszat sejtve várta. Biztos volt benne, hogy apja hatalmas ordítást fog csapni vele, jól felpofozza, vagy valami hasonló. Nem ez történt. Az apa némán, hosszan nézett a fia szemébe, végtelenül szomorúan. Azután odalépett a tűzhelyhez. A piszkavasat beletette a lángokba, s vörösre izzította. Azután szó nélkül a saját tenyerébe tette az átizzott vasat, s összeszorította. A tüzes piszkavas szörnyű sebet égetett az apa tenyerén, de ő egyetlen szisszenést sem hallatott. A fiú bezzeg hangosan sírt és sikoltzott, mintha ő érezte volna az égető sebet. Attól a naptól kezdve soha többé nem lopott.

Az áldozat az ókorban az istenekkel való szövetségkötés jele volt. Ők is adnak valamit, mi emberek is adunk valamit. Ha nem is egyenrangúak, de azért partnerek vagyunk. Adok valamit az enyémből, ami engem jelképez a szövetségben. Az áldozati állatok közös elfogyasztása pedig a közösség jele volt: istenek és emberek között, az áldozatot bemutató emberek között. A régi mítoszokban arra is utalást találunk, mintha az isteneknek szükségük is lenne az emberek áldozatára: gondoljunk pl. az Enuma Elis mítoszban Utnapistim áldozatára! Az Ószövetségi Szentírásban ilyesmivel már nem találkozunk. Isten világossá teszi a próféták által, hogy neki nincs szüksége az emberek áldozataira („Mit nekem megannyi véres áldozatotok?”). Sokkal inkább az engedelmisséget, a Törvény szerinti életet várja tőlünk. Vagyis amikor Isten kér tőlünk valamit, akkor is a mi javunkat akarja. Az áldozatok itt már elsősorban az ember önátadásának, engedelmisségének jelei, nem valamiféle „viszonzások vagy lefizetések”.

Az Újszövetségben pedig maga Krisztus válik áldozattá. Mégpedig szó szerint a bűn, a rossz áldozatává! Az ember által elkövetett gonoszságok ártatlan áldozatává. Önként vállalja fel, s ezzel a lehető legnagyobb szeretetről tesz tanúságot irántunk. Az Oltáriszentség, mint áldozat, nem más, mint az értem önként szenvedő, emberré lett Isten, az Ő valóságos teste.

Az Oltáriszentség engesztelő áldozat. Miért? Talán mert a haragvó Istennek szüksége lenne engesztelésre? Nem, nem a harag miatt van szükség engesztelésre. Az Isten azáltal, hogy nem haraggal, hanem éppen szeretettel maga válik bűneink áldozatává, rendbe teszi a megrontott kapcsolatot. A kiengesztelő Jézus megváltó áldozata által megy végbe.

Ha Jézus maga az áldozat, akkor az ember részéről miféle áldozatra van szükség? Nekünk miért kell „megáldoznunk”? Azért, hogy a magunk részéről viszonzzuk a felkínált szeretetet, mi is odategyük magunkat az Isten által felkínált kapcsolatba! Amikor megáldozunk, II. János Pál pápa szavaival élve nem csak mi vesszük magunkhoz Jézust, hanem Ő is magához vesz minket. Vagyis felemel, beemel minket a saját, isteni életébe, ha engedjük. Ha mi is átadjuk magunkat ennek a kapcsolatnak. Mit jelent ez a gyakorlatban? Jézussal élni a hétköznapi életben is! Hordozni Őt az imádságban, a döntéseinkben, a szeretet megélésében, a megbocsátásban és az áldozatvállalásban.